

som någonsin förut med dem. Hans gossar blefvo äfven under det de växte upp allas favoriter. De voro de bästa skyttarne af deras ålder, kunde rida i kapp med hvem som helst, simma i Mississippi, ro en kanot, kasta en lasso, hugga en katthaj likasåväl som om de varit fullvuxna män. De voro verkliga *gosskarlar*, och såsom sådana betraktades de af det simpla byfolket, som instinktmässigt kände den öfverlägsenhet, som bildning och uppfostran gifvit dessa ynglingar öfver deras eget oupplysta förstånd. Oaktadt dessa fördelar sällskapade gossarne mycket med byfolket, ehuru de allmänt njöto högt anseende.

Ingen af grannarne besökte öfversten utan särskildt ärende. Han hade verkligen inga besök af något slag, om vi undantaga en eller två af hans fordna militära bekantskaper, hvilka bodde i New Orleans och kommo upp till hans hus, en eller två gånger om året, för att samspråka om gamla tider och smaka på villebrådet. Vid sådana tillfällen var »Napoleon den store» hufvudämnet för konversationen. Lik kejsardömets alla gamla soldater, dyrkade Landi Napoleon; men det var en af den bonapartiska familjen, för hvilken naturforskaren hyste en ännu större känsla af aktning, gränsande till varm vänskap. Denne var Charles Lucien, prins af Musignano.

Icke alla bonaparter hade varit dåliga. Några medlemmar af den ansenliga familjen hade bevisat världen att de egde ädla dygder. Prinsens af Musignano fredliga forskningar i naturhistorien må betraktas såsom lika många segrar i naturens rike, och fastän de hafva blifvit bortskymda af kejsarens mera lysande triumfer, gifva de honom dock större rätt till människors tacksamhet och aktning. Han var naturforskaren Landis verkliga ideal.

I många år förde öfverste Landi ett sådant lif